

Zbudil ga je.

Jernejček se je zazrl z velikimi temnimi očmi v gosposkega strica. Nenadoma se mu je zazdelo, da je gospod, ki stoji pred njim, skoraj za las podoben svetemu Nikolaju: imel je veliko, popolnoma belo brado, dobre, mile oči so mu blago sijale, njegova pleča so bila krepka, a obraz je bil nadahnjjen z zdravo rdečico.

Ko pa je pobič pogledal tujcu na prst in je na njem zapazil debel prstan, prav tak, kot ga je imel preteklo leto sam škof, ko je birmal, je bil prepričan, da stoji pred njim svetnik preoblečen v navadnega zemljana:

»Sveti Miklavž, usmili se me!«

»Da, da, res sem Miklavž, kar povej mi, kaj želiš,« je hitel tujec.

Premrle ustnice fantička so komaj spravile iz sebe, kako se godi njegovi babici in njemu samemu.

Šele zdaj je opazil Američan, da se deček od mraza ves trese.

Povabil ga je s seboj.

In ko se je peljal z Jernejčkom skozi svojo rodno vas, mu je bilo, da je svetnik obdaroval tudi njega, ker ga je pravo uro privedel v domačo cerkvico, kjer je našel mladega rojaka, za katerega je sklenil poslej skrbeti in ga posinoviti.

In tisto leto je res obiskal Miklavž skromnega dečka in ga obdaroval kakor še nikoli. Pa tudi na babico ni pozabil, dobri Američan ji je poplačal dolg in ji popravil hišico. Starega skopuha Bizlja je pa zapodil, da ga ni bilo blizu nikoli več.

Gustav Strniša:

Božič.

*Prijazno zvezde sijejo
in mir na zemljo lijejo.*

*V ljubezni Bog je svet objel,
vsakdo je te noči vesel.*

*Povsod svetlo je, zginja mrak,
nocoj je srečen siromak:*

*Ljudje to noč so dobri vsi,
saj z bratom brat svoj kruh deli!*

*A kdor je sveto noč prezrl,
je za ljudi in zase umrl!*